

brugsstatistikken tilmed viste, at det forhaandenværende Brødkornareal for Rugens Vedkommende var mere end tilstrækkeligt til at dække Landets Behov af Brødrug, mente Udvalget, i hvert Fald paa det paagældende Tidspunkt, bestemt at maatte fraraade en Foranstaltning som den fra fyensk Side foreslaaede.

Den i Juli Maaned d. A. foretagne Arealtælling viser en Formindskelse af det samlede Areal med Rug og Hvede i Forhold til de nærmest forudgaaende Arealtællinger. I Principet er Tilbagegangen dog kun en Fortsættelse af en Bevægelse, der har fundet Sted gennem en Aarrække. Det samlede Areal med Rug og Hvede udgjorde nemlig:

1907.....	ca.	574 300	Tdr.	Land
1912.....	-	543 500	—	—
1915.....	-	502 900	—	—
1916.....	-	471 600	—	—

Arealet er herefter fra 1907—1912 aftaget med 30 8000 Tdr. Ld., fra 1912—1915 med 40 600 Tdr. Ld. og fra 1915—1916 med 31 300 Tdr. Ld., svarende til en gennemsnitlig aarlig Tilbagegang af

1907—1912.....	ca.	6 200	Tdr.	Land
1912—1915.....	-	13 500	—	—
1915—1916.....	-	31 300	—	—

Nu kan det betragtes som en Selvfølge, at den ved Tællingen Sommeren 1915 konstaterede Arealformindskelse ikke kan skyldes Krigsforholdene, idet de da optalte Vintersædarealer jo var besaaet i Efteraaret 1914; det er tværtimod Udvalget bekendt, at Krigsforholdene foranledigede ikke faa Landmænd til at besaa større Arealer med Brødkorn, end de efter deres Driftsplan skulde, og det kan anføres, at i 170 Kommuner var Rugarealet større i 1915 end i 1912; det maa i Henhold hertil anses for sandsynligt at det i Sommeren 1915 konstaterede Vintersædareal var adskilligt større, end det under normale Forhold vilde have været. Af forskellige Grunde fandt der i Efteraaret 1915 næppe nogen saadan ekstraordinær Saaning Sted, medens den sædvanlige Indskrænkning foretoges, maaske i noget forøget Udstrækning paa Grund af den mindre Indskrænkning i det forudgaaende Aar. Man kommer herved til det Resultat, at den stedfundne Nedgang i Vintersædarealerne i alt væsentligt er at opfatte som en ligefrem Fortsættelse af tidligere Aars Praksis, der maa forudsættes at have sin naturlige, faglige Begrundelse og Berettigelse. Hvor vidt Nedgangen i nogen Grad er paavirket af de af Krigsforholdene fremkaldte Foranstaltninger, særlig af Maksimalpriserne paa Brødkornet, lader sig i Følge Sagens Natur ikke bestemt paavise. I Henhold til det foran udviklede er der dog ingen Grund til at tro, at Nedgangen i nogen væsentlig Grad skulde skyldes disse Aarsager.

Hvad de enkelte Vintersædarter angaar, da bekræfter Arealtællingen den af Udvalget i dets Betænkning af 5. April fremsatte Opfattelse, at Dyrkningen af *Vinterbyg*, der som bekendt har voldt nogen Ængstelse, er af ganske underordnet Betydning, idet *Vinterbyg*arealet kun udgjorde ca. 2 pCt. af hele Vintersædarealet. *Vinterbyg*get er iøvrigt dels traadt i Stedet for Hvede eller Rug, dels har det afløst en Vaarsædmark, hvor man har kunnet faa 2 Skifter tilberedt til Vintersæd. I det hele kan man gaa ud fra, at *Vinterbyg*get ingenlunde vil fortrænge et tilsvarende Rug- eller Hvedeareal, men at det i mange Tilfælde vil betegne en Forøgelse af det samlede Vintersædareal.

Arealet med *Hvede* gik ned fra 120 600 til 111 400 Tdr. Ld. Der er i og for sig ikke noget paalaldende heri. I de 20 Aar 1896—1915 undergik Hvedearealet en Fordobling, idet det voksede fra 62 400 til 120 000 Tdr. Ld. Alene fra 1912—1915 steg det 23 pCt. Det var at forudse, at en saa stærk Stigning vilde blive efterfulgt af nogen Tilbagegang,